

אגדה לפסח

על בן צל

החורף ולוהט בעיצומו של הקיץ. ונקפו השניים ונולדו להם בני ובני בני האדונים עוסקים במחשב ובתנאי המיוזג ובני הרוותאסי בבניין בשמש ובבוץ.

ולימים קם נער צעיר נצר לרוותאסי החרוצים וקרא לשחרר את עצמו. די לנו לעמול ללא תמורה בחומר ובלבנים, הבו לנו מזגן ומחשב. ובני האדונים תמהים לחוצפה ועזות המצח ומקשים את עורפם לרוב.

ואלוהי הרוותאסי רואה ושומע, ושלה להפליא מכותיו בבני האדונים, והפך מימם לדם, ציפוריהם לחגבים ושם כינים בשערם ושחין בבשרם והרג את בכוריהם עד שאמרו רוצה אני.

והאגדה נדושה, וההיסטוריה חוזרת וכל חפץ יקרא את ההמשך בספר ההגדה לאבות אדוני ארץ החלב והדבש.

ואיש תמהוני אחד עמד בשערי העיר ולא הבין, איך הופכים אבטלה למדד של יעילות ועבודה עצמית "קצת פחות רווחית" למילת **המדינה** גנאי.

במדינת רותאסי יבשו בארות המים, קמלו שיחי הפרג והרעב ירד על הארץ. ישבו חכמי המדינה, שקלו בדקו, בחנו ושלחו שליחים לכל קצווי תבל.

לימים חזרו השליחים ובפיהם הבשורה: ישנה ארץ, זבת חלב ודבש שאדוניה מאסו במלאכת הכפים, העבודה שם רבה ויש תעסוקה ומזון לרוב.

נועדו חכמי המדינה, טיכסו עצה ובאו לכלל החלטה, כי יש לשלוח את הצעירים לארץ החלב והדבש, יעבדו מעט ואף יותירו למשפחותיהם שיישארו מאחור.

והפועלים קטני גוף וזריזים, עמלים מזריחה עד שקיעה ונפשם למזונם החביב מבית, למגע יד אישה ולחיוך של ילד. יש מהם שטרפו למאכל את חיות המחמד של אדוני הארץ. יש שחמדו להם נשים מבנות המקום ויש שהביאו עמם את נשיהם וטפם לשבור עמם בארץ המובטחת.

והתנאים קשים, הקוץ והנחש היו חבריהם, השכר דל ובית הקרטון בו חיו היה קר בימות

